

Het symbool van de twee duiven, gezeten op de rand van een kelk of beker is een zeer oud symbool dat ook in andere culturen een diepgaande weerklank vindt.

Het aangewende symbool is geïnspireerd op een mozaïek uit de 5de eeuw in Galla Placidia, één van de vroegchristelijke kerken in Ravenna, die aanvankelijk gebouwd was voor een keizerlijk graf. Voorlopers van dit symbool zijn zowel in de Romeinse als in de Griekse kunst te vinden en waarschijnlijk verschijnt het voor het eerst in de Fenicische kunst.

De duif die drinkt is een archetype. Over de culturen heen geldt dit als metafoor voor het sacrale, dat enkel door persoonlijke deelname kan ervaren worden. De associatie met water evoceert in de christelijke iconografie het mystieke symbool van dood, geboorte en hergeboorte of zuivering door het doopsel. Water is het vrouwelijke principe en met de maanstanden wordt het in de natuur geassocieerd met levengevende kracht. Als nectar was het een Grieks symbool voor onsterfelijkheid en als wijn stond het in de christelijke iconografie voor het bloed van Christus.

De **duif** is een christelijk symbool voor de Heilige Geest. In de Griekse mythologie was het de vogel van Venus, de vogel van de liefde. In de christelijke kunst werden de zeven gaven van de Heilige Geest afgebeeld als duiven in de top van de Levensboom of drinkend van de waters van wijsheid en eeuwig leven.

De **kelk** roept het mysterie op van het offer, het hart van de christelijke eucharistie, waarin de Zoon zichzelf offert aan de Vader in de liefde van de Heilige Geest en hierbij heel de schepping in deze offerande verenigt. Een treffende echo van dit rijk spiritueel symbool vinden we in de Indische traditie, in de "Mundaka Upanishad", waar het als volgt omschreven wordt:

"De vogels, twee goede vrienden, wonen in dezelfde boom. De een eet er de vruchten van, de ander kijkt toe in stilte. De eerste is de menselijke ziel die in deze boom woont, die, alhoewel actief, triest in zijn onwetendheid. Bij het zien en schouwen van de kracht en de glorie van de hogere geest, wordt hij of zij vrij van verdriet".

Het dualisme van de twee vogels suggereert de onderliggende eenheid van de actieve en de contemplatieve dimensie in elke mens. Martha en Maria zijn onafscheidelijk aanwezig in het leven van allen die God in de diepte van hun geest willen eren.

Zoals John Main zegt:

"Er is een essentiële harmonie tussen zijn en doen. God is pure activiteit. Zuivere stilte is geen nietsdoen. Het is energie in harmonie die haar hoogste lotsbestemming bereikt. In deze harmonie ligt de kracht en de betekenis van elk bewegen vervat. Meditatie is de verwezenlijking van Zijn, van zuivere actie. Het is niet louter passief omdat het energie en rust is op het hoogste niveau en dat is: zuiver en helder bewustzijn"
